

၂၁၆

စောင်းကြိုးပေါ်ကမီးလှုံ

GRAPHIC DESIGN
THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

ကမ္ဘာလောကထဲမှာ ကျွန်တော်မြင်နိုင်တာ အမည်းရောင်တစ်ခုတည်းပါပဲ။

လူတိုင်းနှစ်သက်ကြတဲ့ နေရောင်ခြည်ရဲ့ တောက်ပတဲ့ အလင်းတန်းဆိုတာလည်း ကျွန်တော်မခံစားနိုင်တော့။ လှပတဲ့ ပန်းပင်လေးတွေဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် မခမ်းနားနိုင်တော့။ မှောင်မည်းလွန်းတဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှင်သန်နေထိုင်နေရသည်။

"သား ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ ပါ မေမေ"

"နေဦး မေမေအနွေးထည်ယူပေးမယ်၊ ညနေစောင်းဆို အေးတယ်လေကွယ်၊ လုံလုံခြုံခြုံလေးဝတ်ပြီးမှ ခြံထဲဆင်းပါလို့ မေမေအမြဲမှာထားတာကို"

မေမေက ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြောရင်း သူ့အတွက် အနွေးထည်တစ်ထည် သွားယူ လာပြီး ပခုံးထက်မှာ လွှားပေးသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ"

ကျွန်တော့်ကိုမေမေ အပြုံးလေးဖြင့် ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့မှာ ခံစားသိနေ

ပါသည် ။ ခြံထဲမှာ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တည်းက မာလီလုပ်ခဲ့သောဦး
လေးသိန်း ပန်းပင်တွေကို ရေပိုက်ဖြင့် ပက်ဖျန်းနေသံ ကြားရသည် ။

"သားလေး ဒီဘက်ကမြက်ခင်းမှာ ရေတွေနစ်နေတယ်၊ ဟိုဘက်က
သွား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးသိန်း"

လောကကြီးကို မျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်မမြင်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်
ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ လူအားလုံးရဲ့ သနားကရုဏာနဲ့ ချစ်ခင်မှုကို ရရှိနေသ
ည့်အတွက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်မှုဖြစ်မိပါသည် ။

ခြံထောင့်နားက ပန်းရုံလေးမှာ ကျွန်တော့်အတွက်
အန္တရာယ်အကင်းဆုံးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး အဖြစ်ဆုံးနေရာလေးတ
စ်ခုရှိသည် ။ မွေးပုံ့သော ပန်းရုံနဲ့လေးတွေခံစားရင်း ဖန်တီးထားသော
ရေတံခွန်အတုလေးနားမှာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း သီးခြားကမ္ဘာ
လေးအဖြစ် ငြိမ်းချမ်းစွာ လွင့်မျောနိုင်သည် ။

ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းမှာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခု
လုံးလည်း ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ လွတ်လပ်စွာ ပေါ့ပါးပျော်ရွ
င်တတ်သော ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ယိုင်နဲ့ ပြိုလဲခဲ့၏။ သူငယ်
ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနှင့် တစ်ချိန်လုံး ဟိုသွားဒီသွားနေတတ်ခဲ့သော
လူတစ်ယောက်အတွက် အမြင်အာရုံကွယ်သွားစေခဲ့သော အဖြစ်ဆိုးက
ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားစေ
ခဲ့သည် ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်။ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့်အတူ ညတိုင်းလုပ်နေ
ကျအတိုင်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ ပြိုင်ကားလေးတွေနှင့် အပျော်တမ်း ကား
မောင်းပြိုင်ကြသည် ။ နေ့ဘက်ဆို ရှုပ်ထွေးကျပ်ညပ်နေသော

ကားများကြားမှာ မွန်းကျပ်စွာ မောင်းနှင်နေရပေမယ့် ညဘက် ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အတွက် တကယ့်ကိုလွတ်လပ်စွာ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းခွင့်ပေးထားသလိုပါပဲ။

ဖြောင့်ဖြူးနေသော လမ်းမကြီးအတိုင်း လီဗာကိုဂိတ်ဆုံးနင်းကာ မောင်းလာခဲ့သော ကျွန်တော့်ကားလေးနှင့် ဖြတ်လမ်းတစ်ခုမှ ကွေ့ထွက်လာသော ကားတစ်စီးတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မှန်ကွဲစများ ဆိုးဆိုးရွားရွား စိုက်ဝင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ အမြင်အာရုံကွယ်သွားခဲ့ရသလို တစ်ဖက်ကားမှ ကားမောင်းသူလည်း သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ။

လမ်းကြောင်းမှားကွေ့ဝင်လာသော တစ်ဖက်ကားမှ အမှားဖြစ်ခဲ့ပြီး မေမေကောင်းမှုဖြင့် ကိစ္စဝိစ္စကြီးကြီးမားမားတွေ မဖြေရှင်းလိုက်ရပါဘဲ ပြဿနာပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ ။ အပြင်ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းမှာ လဲပြိုသွားသော စိတ်ဓာတ်တွေကိုတော့ လုံးဝဥသည့် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသော မေမေလည်း မကူညီပေးနိုင်ခဲ့။

သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အတွေ့မခံတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင်းအောင်းဖြစ်နေခဲ့တာက များ သည်။ ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ပို့ပေးဖို့ မေမေကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ။ နေရာဒေသအပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ခရီးထွက်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်ခေါင်းခါမိပြန်သည်။ ။ ခရီးတွေထွက်ပြီးတော့ရော ထိုဒေသရဲ့ အလှအပရှုခင်းတွေကို မခံစားနိုင်ဘဲ နှင့် အမှောင်ဟာ အမှောင်အဖြစ်သာ ရှိနေဦးမှာ ပဲလေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ခေါင်းမာစွာပင် အိမ်တွင်းအောင်းပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေခဲ့၏။ နှစ်နှစ်နီးပါး

လောက် အမှောင်ထဲမှာ နေထိုင်လာခဲ့ရသဖြင့် ခုချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော့်အတွက် အမှောင်သည် ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အမှောင်နှင့်ကျွန်တော် ကျင့်သားရနေခဲ့ပြီ။

"သားရေ ထမင်းစားရအောင်ကွယ်"

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေသံဖွဖွကို အလွတ်ရစွာ မေမေအသံကို မကြားခင်တည်းက မေမေအနားရောက် လာပြီမှန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

"ဒီနေ့ည နည်းနည်းပိုအေးတယ်နော် မေမေ"

"ဟုတ်တယ်သား၊ ဆောင်းဝင် လာပြီလေ"

"ပြီးတော့ ပန်းတွေလည်း ပိုမွှေးနေသလိုပဲ"

"မဆိုးဘူး သားတော်တယ်၊ မနက်က မေမေနှင်းဆီပန်းအိုးတွေ အများကြီးပဲ ထပ်ဖြည့်စိုက်ထားတယ်၊ သားကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီအဝါရောင်တွေလေ"

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ကျွန်တော်နှင်းဆီပန်းများကို ချစ်သည် ။ အဝါရောင်တောက်တောက် မွှေးပျံ့သောနှင်းဆီများကို ခြံထဲမှာ ဟိုးအရင်တည်းက မေမေကစိုက်ပျိုးပေးထားခဲ့သည် ။ ဘုရားတင်လည်း ထိုနှင်းဆီပန်းအဝါများ သာ ဧည့်ခန်းကစားပွဲလေးမှာ လည်း နှင်းဆီပန်းအဝါများ သာ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ"

သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဘဝမှာ ကျွန်တော်ကခုလိုမျိုး ဒုက္ခိတဖြစ်နေခဲ့တော့ မေမေအလုပ်များကိုလည်း ဘာမှ မကူညီပေးနိုင်ခဲ့။ လည်ပတ်နေသော လုပ်ငန်းများအားလုံးကို မေမေကိုယ်တိုင်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ လက်တွဲလုပ်ခဲ့သော လူယုံများ ဖြင့်သာ ရှေ့ဆက်

နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဖေဖေရောမမေမေပါ ကျိကျိတက်ချမ်းသာသည့် မိသားစုများက ဆင်းသက်လာခြင်းမို့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ပူပန်စရာမရှိသော်လည်း ခုလိုမျိုးမေမေတစ်ယောက်တည်း လုပ်ငန်းကိုကြိုးစားနေရခြင်းအား ကျွန်တော်အားနာမိသည်။ ။ ကုမ္ပဏီကို နေ့တိုင်းသွားရသည့်အပြင် အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူကိုပါ ပြုစုနေရသေးသည် ဆိုတော့ ကျွန်တော်မျက်နှာပူမိတာကတော့ အမှန်ပါ။

မတော်တဆဖြစ်ရပ်ဖြစ်ကာစ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာလာချင်းတုန်းက ဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ ထိ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသော်လည်း နေ့ရော ညပါငိုကြွေးပြီး အနားကမခွာ စောင့်ကြည့်ပေးနေသော မေမေကြောင့် ကျွန်တော်ကြိုးစားပြီး ဆက်လက်ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။ ။

မေမေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အရာအားလုံးပါ။ ခုလိုတစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်နေရသည့်ကာလတွေမှာ မေမေတစ်ဦးတည်းသည် သာ ကျွန်တော့်အတွက် အင်အားဖြစ်စေခဲ့သလို ဒီလိုဒုက္ခိတဘဝနှင့် ဆက်လက်ရှင်သန်နေရခြင်း အကြောင်းရင်းသည် လည်း မေမေ့ကိုဒီထက်ပိုပြီး စိတ်မဆင်းရဲစေချင်သောကြောင့်သာဖြစ်သည်။ ။

အရာအားလုံး အဆင်ပြေလွယ်ကူပြီး လောကကြီးရဲ့ အလှအပမှန်သမျှ ကိုယ်ပိုင်မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ရှုခံစားနိုင်ခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ မေမေ့ကိုဒီလောက်ထိ မတွယ်တာခဲ့ပါ။ မေမေ့လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရကောင်းမှန်း နားမလည်ခဲ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘော်ဒါအပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ငွေကိုဘယ်လိုဖြုန်းရမလဲ သာ စိတ်ဝင်စားမိခဲ့သည်။ ။ ခုလိုလောကကြီးရဲ့ အလှည့်အပြောင်းမှာ မှ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လုံးလုံးလျားလျား ဆန့်ကျင်စွာပြောင်းလဲခဲ့ရခြင်း ဖြ

စံ၏။

"သား ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ"

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်နေသော ကျွန်တော့်ကိုမေမေ မေးသည် ။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အတွေးများ ဖြင့်သာ နေထိုင်ရှင်သန်နေ ရသော သားဖြစ်သူကို မေမေမကြည့်ရက်ဖြစ်နေသလား။

မေမေ့ကို သူ့ကြောင့်နဲ့ ထပ်ပြီး စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ပြုံးရယ်လိုက်ကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စတီးတုတ်ချောင်းလေးကို မေမေ့ဆီကမ်းပေးလိုက်သည် ။ ဘေးနားကပ်လျက်လျှောက်နေသော မေမေ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်များ ဖြင့် သိုင်းဖက်ကာ

"ဘေးမှာ မေမေရှိနေတော့ ကျွန်တော့်အတွက် တုတ်ချောင်းတောင် မလိုတော့ဘူး"

"အောင်မယ် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး အမေ့ကိုလာခွဲနေတာလဲ"

"သားကတကယ်ပြောတာပါ မေမေရဲ့ ၊ ခုလိုမျိုး သားဘေးနားမှာ မေမေရှိနေတာ သားအတွက် သိပ်ကံကောင်းတာပဲသိလား"

ကျွန်တော့်စကားတွေကြောင့် မေမေ့နှုတ်ခမ်းများ ပီတိဖြင့်ပြုံးယောင်သမ်းနေမှာ ကျွန်တော်မှန်းဆလို့ ရပါသည် ။ မေမေ့ကို အဲဒီလိုမျိုးသာ အမြဲတမ်း ပြုံးနေစေချင်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်ကြောင့်နဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနေရသော မေမေ့ကို ပျော်ရွှင်ပြီးရယ်စေချင်တာ ကျွန်တော့်ဆန္ဒအမှန်ပါပဲ။

"သားရေ ဒီနေ့မေမေ ရုံးမသွားဘူး၊ သားနဲ့ မေမေ ဈေးဝယ်ထွက်ကြမလား"

မနက်စာစားပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော်အခန်းထဲပြန်ပြီး သီချင်းနားထောင်နေတုန်း မေမေရောက်လာကာမေးသည်။ ။ ဒါကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မေမေပြောနေကျ မေးနေကျစကားပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အပြင်မထွက်ချင်သဖြင့် ခေါင်းခါငြင်းဆန်မြဲသာဖြစ်သည်။ ။

"သားမသွားချင်ဘူးမေမေ၊ အိမ်မှာပဲ နေချင်တယ်"

"အိမ်မှာ ချည်းပဲလည်း အောင်းမနေပါနဲ့ သားရယ်၊ အပြင်လောကကိုလည်း ထွက်ကြည့်စမ်းပါဦး"

မေမေ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးမိသည်။ ။

"အပြင်လောကကို ထွက်ကြည့်တော့ရော သားကဘာမြင်ရမှာတဲ့လဲ မေမေ"

"အို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ သားရယ်၊ လောကကြီးရဲ့ လတ်ဆတ်မှုတွေ၊ ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုတွေ သားခံစားလို့ ရတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သားအတွက် အဝတ်အစားလေးတွေလည်း မေမေဝယ်ပေးချင်လို့ "

ဟိုအရင်ကဆို ပေါ်သမျှအဝတ်အစားဒီဇိုင်းဆန်းအားလုံး ကောင်းမင်းမြတ်မှာ မရှိတာ မရှိခဲ့။ ခုတော့သူ့မှာ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း စိတ်ခံစားမှုမရှိတော့။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင် မထွက်ချင်တော့သော ကျွန်တော့်အတွက် အသစ်အဆန်းအဝတ်အစားဆိုတာ လုံးဝမလိုအပ်သော အသုံးအဆောင်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

"အင်္ကျီတွေလည်း သားမလိုချင်ဘူး မေမေ"

"ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်းပါနဲ့ သားရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ"

"မေမေတို့ ကုမ္ပဏီနှစ်သုံးဆယ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲရှိတယ်လေ၊ အဲဒီပွဲအတွက် မေမေသားကို နောက်ဆုံးပေါ်အဝတ်အစားတွေ မေမေဆင်ပေးရမှာ ပေါ့"

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိသည်။ ။

အဲဒီပွဲကိုတက်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော့်ကိုမေမေ နှိုးဆော်နေခြင်းလား။ တကယ်တမ်းဆို ဘယ်လိုပွဲမျိုး ပျော်ရွှင်စရာအခမ်းအနားမျိုးကိုမှ ကျွန်တော်တက်ရောက်ချင်စိတ်မရှိ။ ထိုနေရာထိုပွဲလမ်းများ သည် ကျွန်တော် နှင့်မသက်ဆိုင်တော့သော အရာများ အဖြစ် စာရင်းဝင်ခဲ့ပြီ။

"မေမေ"

"ငြင်းဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ သား၊ သားဘိုးဘိုးလက်ထက်တည်းက တည်ထောင်လာတဲ့ ဒီလုပ်ငန်းမှာ မျိုးဆက်ဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တာ၊ ဒီတစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက်က ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်လည်ပွဲကို တောင် မတက်ဘူးဆိုရင် အားလုံးရဲ့ အမြင်မှာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ"

"ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အမြင်ကို သားထည့်မစဉ်းစားချင်ဘူးမေမေ၊ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းကျန်တော့တဲ့ မျိုးဆက်က မျက်စိမမြင်တဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ပါ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒီလိုလူတစ်ယောက်အတွက် ဒီအခမ်းအနားက မတက်မဖြစ်ဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူးမေမေ"

"သားမေမေ့ကို စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်နေတာလား၊ မေမေ့မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာကို သားကလောကကြီးနဲ့ အဝေးမှာတစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ပဲ ကြိုးစားနေတယ်၊ မေမေကသားကို တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အားလုံးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားစေချင်တာ၊ သားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်း အဆက်အသွယ်

ပြန်လုပ်စေချင်တာ"

"မေမေ့ဆန္ဒကို သားနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ မရှိသေးသလို ပြင်လည်း မပြင်ဆင်ရသေးဘူး"

"နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်က သားအတွက် မလုံလောက်သေးဘူးလားဟင်၊ မျက်စိခွဲစိတ်ဖို့ နောက်တစ်ကြိမ် စစ်ဆေးရမှာ ကိုလည်း သားသဘောမတူခဲ့ဘူး၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ မေမေ့ကိုသား အရွဲ့တိုက်နေတာလားဟင်"

မေမေ့အသံတွေ တုန်ယင်လာသည် ။ မေမေ ငိုနေပြီလား။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့စိတ်မကောင်းပါ။

"မေမေ ငိုနေတာလား"

"မေမေ့မှာ ငိုတာအပြင် ဘာတတ်နိုင်တော့လို့ လဲ"

"မငိုပါနဲ့ မေမေ၊ သားအဲဒီအခမ်းအနားကို တက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ဈေးဝယ်ထွက်တာကိုတော့ သားမလိုက်တော့ဘူး၊ မေမေအဆင်ပြေမယ်ထင်တာပဲ ကြည့်ဝယ်လာခဲ့ပါ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့တော့ မေမေအတင်းမတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး၊ သားဆီကပွဲကိုလိုက်မယ့် ကတိတစ်ခုရတာနဲ့ တင်မေမေတော်တော်ဝမ်းသာသွားပါပြီ"

အခန်းထဲကနေ မေမေ့ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်စိတ်ညစ်ညူးစွာ ကျန်ခဲ့သည် ။ မေမေ့စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးသောကြောင့် လိုက်လျောလိုက်ရပေမယ့် အပြင်လောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ အရာရာကိုပြင်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားရ၏။

တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ကမ္ဘာလေးထဲကနေ လူတောထဲပြန်ဝင်

လာရမည့်အတွက် သူ့မှာ ယုံကြည်ချက်တွေ ပျောက်ဆုံးနေတာတော့ အသေအချာပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အားလုံးနှင့်အဝေးဆုံးမှာ ခုလိုလေးပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အေးချမ်းစွာနေချင်၏။

အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေစိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် သူဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်တာပါ။ ဒီပွဲလေးတစ်ခုတက်ပေးလိုက်ရုံဖြင့် သူ့ရဲ့ အေးချမ်းနေသော ကမ္ဘာလေးမှာ ဘာထိခိုက်နစ်နာမှုမှ မရှိနိုင်လောက်ပါဘူးလေ။ အချိန်တန်ရင် သူ့သီးခြားကမ္ဘာလေးထဲ သူပြန်လာလိုက်ရုံပဲပေါ့။

သို့သော် သူ့အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စင်အောင် လွဲသွားသည် ။

ဒီပွဲဟာ သူ့အတွက် လောကကြီးက ဖန်ဆင်းထားသော နောက်ထပ်အလှည့်အပြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ သူမမျှော်လင့်ထားတာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဲဒီနေ့ရက်ကို သူနည်းနည်းမှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။

ကားလေးတို့ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည် နှင့် ဘေးမှာ ထိုင်နေသောမေမေက ကျွန်တော့်လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး လည်ပင်းမှာ တပ်ထားသော ဖဲပြားလေးကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်ပြုပြင်ပေး၏။

"ရောက်ပြီလား မေမေ"

"ဟုတ်တယ် သား"

မေမေစကားအဆုံးမှာ သူပင့်သက်လေးရှိက်မိသည် ။ နောက်ထပ်စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ လောကကြီးထဲ သူပြန်လည်ခြေချရတော့မည်။ ဘယ်လိုအရာတွေကများ သူ့ကိုစောင့်ကြိုနေမှာ ပါလိမ့်။

"စိတ်ထဲမှာ ဖိအားကြီးတစ်ခုအနေနဲ့ ဖြစ်မနေစေနဲ့ သား၊ သားဟာ

ဒီအခမ်းအနားရဲ့ အရေးပါဆုံးသူတစ်ဦးပဲ။ ဘာကိုမှ လည်း အားငယ်နေစရာမလိုဘူး၊ မေမေပြောတာ သဘောပေါက်လား။"

"သားသိပါတယ် မေမေ"

"အိုကေ မေမေ့သားက သိပ်ရဲရင့်တာ မေမေသိပါတယ်"

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

အဲဒီလိုရဲရင့်တဲ့ မေမေ့သားက လောကကြီးကို သူ့ကိုယ်ပိုင်မျက်လုံးတွေနဲ့ မြင်တွေ့ခွင့်ရနေတယ်လေ။ ခုလိုမျိုး အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရနေသည့် ကောင်းမင်းမြတ်မဟုတ်။ အရာရာဟာ ပြောင်းလဲစွာဖြစ်တည်နေပြီဆိုတာ မေမေမေ့ထားချင်ပုံပါပဲ။

"ကဲ သား အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား"

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော နေကာမျက်မှန်အနက်ရောင်ကို ထုတ်တပ်လိုက်ပြီး သူခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်၏။ နောက်တော့ သူ့ခြေလှမ်းများက ဟိုတယ်ခန်းမကြီးဆီသို့။ မေမေဖေးမမှုဖြင့် ဘာအဟန့်အတားအခက်အခဲမှ မရှိဘဲ မွေးရနံ့ပေါင်းစုံဖြင့် ထုံသင်းနေသော ခန်းမကျယ်ကြီးဆီ သူရောက်လာခဲ့သည်။ ။

ဓာတ်ပုံဆရာများ ၏ ကင်မရာမီးပွင့်သွားသံ တဖျပ်ဖျပ်ကို သူ့ဆူညံစွာ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ ။ နောက်တစ်နေ့ထုတ် ဂျာနယ်များမှာ သေချာပေါက် သူ့ပုံနှင့်မေမေပုံ တွဲလျက်ပါလာတော့မှာ။ ။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး နို့နှင့်နို့ထွက်ပစ္စည်းများ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချသည့် ကုမ္ပဏီကြီး၏ နှစ်သုံးဆယ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အခမ်းအနားပွဲကို တက်ရောက်လာသော တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံသူဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်မျိုးများ ဖြစ်နေလေမလား။

"မေမေ စကားတက်ပြောလိုက်ဦးမယ်သား၊ ဒီမှာ ပဲထိုင်နေနော်၊ တစ်ခုခုအဆင်မပြေတာရှိရင် သားနားမှာ ကိုဌေးရှိတယ်၊ လှမ်းခေါ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား"

မေမေက သူ့ကိုနေရာချပေးပြီးသည် နှင့် နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးပြောသည် ။ မေမေကားမောင်းပေးသည့် ဒါရိုက်တာကိုဌေးကို သူ့နားမှာ ပဲနေဖို့ မေမေမှာ နေတာလည်း သူ့ကြား၏။ ဒီလိုမျိုးစိမ်းသက်နေသည့် လူကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းဆို အဆင်မပြေတာတွေဖြစ်နိုင်မှန်း မေမေကိုယ်တိုင်လည်း သိပါလျက်နဲ့ ဒီပွဲကိုတက်ရောက်ဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းခဲ့သေးသည် ။

စင်ပေါ်မှာ မေမေစကားပြောနေသည့်တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသည် ။ ထထွက်သွားရန် ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်သောကြောင့်သာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ခဏနေတော့ မေမေစကားပြောခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားလျက် ကျွန်တော့်နားပြန်ရောက်လာသည် ။

တက်ရောက်လာကြသည့် ဧည့်သည် အပေါင်းလည်း စားသောက်နေကြပြီး ဇွန်းသံခွက်သံများ နှင့် ရယ်သံမောသံ စကားပြောသံများကို ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်လျှံသွားမတတ် ကျွန်တော်ကြားနေရ၏။

"သားစားလေ"

"ကျွန်တော်ဗိုက်မဆာသေးဘူး မေမေ၊ အချို့ရည်ပဲသောက်မယ်"

"ကောင်းပြီ မေမေထည့်ပေးမယ်"

လက်ထဲကို ဖန်ခွက်လေးတစ်ခု ရောက်လာချိန်မှာ ကျွန်တော်မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

"ကျွန်တော်မွန်းကျပ်နေပြီမေမေ၊ ဒီခန်းမအပြင်ဘက်လေးကို ခဏ ထွက်ချင်လို့ "

"ပြီးရင်ဒီကိုလာတဲ့ VIP ဧည့်သည် တွေနဲ့ သားကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦး မှာ လေ "

"သားကို ခဏတော့အချိန်ပေးပါ မေမေ"

"ဒါဆိုရင် ကိုဌေးကိုပါခေါ်သွားပါ၊ သားရဲ့ ညာဘက်တည့်တည့်မှာ ခန်းမဘေးပေါက်ရှိတယ် "

ကျွန်တော်စိတ်ညစ်ညူးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပြန်သည် ။ လက်စွဲ တော်တုတ်ချောင်းကို အသုံးပြုပြီး လမ်းကိုတည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည် ။ ကိုဌေးတစ်ယောက် နောက်ကနေထက်ကြပ်မကွာ ပါလာတာသိပေမယ့် ကျွန်တော်သိပ်ဂရုမစိုက်ပါ။ ဘာအကူအညီမှ လည်း တောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်။

ကျွန်တော်ကတစ်ယောက်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်း ရုန်းထွက်ချင်တာ။ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး နေချင်တာ။

ခန်းမရဲ့ ဘေးဘက်တံခါးဆီကနေ ထွက်လိုက်တော့ လတ်ဆတ်သောပြင်ပလေက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးတိုက်ခတ်သွား၏။ ကျွန်တော်တကယ်ပင် လန်းဆန်းသွားသည် ။ အဲကွန်းရဲ့ လုံပိတ်နေသော အအေးဓာတ်အောက်မှာ လှောင်နေသည့်ရနံ့များ ထဲကနေ ရုန်းထွက်ခဲ့ရသဖြင့်လည်း ကျေနပ်မိသည် ။

"အင့် ဟာ"

ရပ်တန့်နေသော ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်လာဝင်တိုက်သော လူတစ်ယောက်။ လက်ထဲကအအေးတွေ ဖိတ်စင်ကုန်လျက် ကျွန်တော့်ရင်ဘ

တံတွေ အေးစက်သွားသည်။ ။

"မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

ကျွန်တော့်နောက်မှာ ရပ်နေသော ကိုဌေးအသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာ၏။

"မယ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဆောရီးပါ မယ်အလျင်လိုနေလို့ ပြေးလာမိတာ၊ ပြီးတော့လေ ဒီကလည်း ရှောင်မယ်ထင်လို့ "

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အသံလေးကို ကျွန်တော်ချိုသာစွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ဟာ မင်းကွာ"

ထိုမိန်းကလေးအပြောကြောင့် ကိုဌေးပြောရခက်သွားပုံပါပဲ။

"ထားလိုက်ပါကိုဌေး၊ သူလည်း မတော်လို့ ဖြစ်သွားတာပဲ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်အင်္ကျီမှာ အချိုရည်တွေစွန်းသွားပြီဆိုတော့ သန့်စင်ခန်းသွားရအောင်၊ ရှေ့ကလမ်းပြပါ"

"ဟင်"

မိန်းကလေးထံမှ အာမေဍိတ်သံတိုးတိုးလေး ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည် ၊ ကျွန်တော့်စကားဟာ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သူမသဘောပေါက်သွားပုံပါပဲ။

ရှေ့မှ လျှောက်သွားသော ကိုဌေးခြေသံအတိုင်း ကျွန်တော်ထက်ကြပ်မကွာ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ စွန်းပေသွားသော အင်္ကျီနေရာကို ရေနံသန့်စင်တာကိုတော့ ကိုဌေးက လုပ်ပေး၏။ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ချိုသာသောအသံလေးကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ ။

"မယ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်"ဆိုတော့ သူမနာမည်က 'မယ်'တဲ့လား။ ဘယ်လိုနာမည်မျိုးကြီးမှန်းလည်း မသိ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည်။

"အဆင်ပြေလား ကိုဌေး"

"ကုတ်ပေါ်မှာ နည်းနည်းတော့ ရေကွက်ထင်နေသေးတယ်၊ လောင်ဒရီပိုပြီး အခြောက်လျှော်ခိုင်းလိုက်မလား အစ်ကိုလေး"

"အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ခန်းမထဲ ပြန်သွားကြတာပေါ့"

ခန်းမဘက်ဆီ ပြန်ရောက်လာသည် နှင့် စကားပြောသံ ရယ်မောသံများက နားထဲစိမ့်ဝင်လာသည် ။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရှိသမျှ အရာအားလုံး လူအားလုံး ခမ်းနားစွာ လှပနေမှာ ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် မေမေဝယ်ပေးထားသော အပြာရင့်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီလေးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်နေမှာ ။

ဒါပေမဲ့ ထိုအရာများအားလုံးကို ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခံစားခွင့်မရှိ။ လင်းချင်းလှပနေမည့် ဟိုတယ်ခန်းမကြီးရဲ့ သားနားမှုတွေအစား ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေရသည် ။

"မေမေခုပဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်ဖို့ လုပ်နေတာ သားရဲ့ ၊ ဟွန်သားကုတ်ပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ"

"ကျွန်တော်အချို့ရည်နည်းနည်းမှောက်သွားလို့ ပါ"

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ပဲ မေမေ့ကိုလာနှုတ်ဆက်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ မေမေတို့ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်ထဲကပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

"မမမြတ်တို့ ကတော့ အမြဲတမ်းနုပျိုပြီး လှပနေတာပဲနော်၊ အဟင်း"

"မမမြတ်တို့ က ကြီးနေပါပြီကွယ်၊ နွယ်တို့ ကသာ ပိုသာတာပါ"

"အသက်ချင်းဘယ်လောက်မှ မကွာတာကို မမမြတ်က မြှောက်နေပြန်ပါပြီ"

မေမေနဲ့ အပြန်အလှန်ပြောနေသော နွယ်ဆိုသည့်အန်တီကြီးအသံက ရွန်းဝေနေသည် ။ စီးပွားရေးလောကမှာ မေမေ့ကိုအားလုံးက အသားပေးမြှောက်စားချင်ကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးတူပူးပေါင်းချင်ကြသူတွေ ပေါများ ၏။ သို့သော်မေမေက အားလုံးကိုလက်မခံဘဲ တကယ်တမ်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့် လုပ်ငန်းမျိုးတွေကိုသာ စိစစ်ရွေးချယ်သည် ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မြတ်မြတ်မွန်ဆိုရင် ဒီလောကထဲမှာ အားလုံးကလေးစားချစ်ခင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကတော့ မေမေ့ခြေရာကို နင်းနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ လုပ်ငန်းအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာ သိတာမရှိ၊ ဒီလိုသားမျိုးကို နောက်ဆုံးကျန်သည့်တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်အဖြစ် ခုလိုပွဲမျိုးမှာ မေမေထုတ်ပြရဲတာ ချီးကျူးစရာပါပဲ။

"ဒါကသားလေးကောင်းမင်းမြတ်မဟုတ်လား မမမြတ်"

"ဟုတ်တယ်လေနွယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံသူပေါ့၊ သားရေ ဒီကဒေါ်စန္ဒနွယ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး၊ Less အလှကုန်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးနေတဲ့ သူပေါ့"

မေမေ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုမှန်းပြီး ကျွန်တော်ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

"တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် အန်တီနွယ်"

"ဒါနဲ့ နွယ်သမီးလေးရော မပါဘူးလား"

"ပါပါတယ်မမရယ်၊ ဟိုးဘက်မှာ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောနေတယ်"

"ခေါ်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးပါဦးနွယ်ရဲ့၊ သားနဲ့ ဆိုရွယ်တူတွေပဲလားမသိဘူး"

"ဟုတ်တယ် အသက်ကနှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီလေ၊ မမလိုပဲ တစ်ယောက်တည်းမွေးထားတာဆိုတော့ အလိုလိုက်ထားလို့ နည်းနည်းဆိုးချင်တယ် အဟင်း"

အန်တီနွယ်က သူ့သမီးဆိုသူမိန်းကလေးကို ခေါ်ယူရန်ထွက်သွားသည်။ သူစိတ်ညစ်ညူးစွာ မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်ထားမိသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်များများ တောင် သူနှုတ်ဆက်ရဦးမှာ လဲမသိပါ။ ဒီအခြေအနေရောက်မှ တော့ မေမေ့ကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ ကလန်ကဆန်ပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိစွာပင် သူမျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ထားမိသည်။

"ဒီမှာ လေ မမမြတ် နွယ်သမီးလေး"

"ဟယ် သမီးလေးက ချစ်စရာလေးဖြစ်လာပါလား၊ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ဖူးပေမယ့် အရွယ်ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ သမီးက အင်္ဂလန်မှာ စီးပွားရေးပညာဘွဲ့အတွက် ကျောင်းသွားတက်နေခဲ့လို့ ပါ"

ဒီချိုသာသောအသံလေးကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်ကို အချို့ရည်တွေ မှောက်ကျသွားအောင် ဝ

င်တိုက်ခဲ့သောကောင်မလေး။

"သမီးလေးနာမည်က နတ်မိမယ်မဟုတ်လား၊ နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးမို့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတာ"

"ဟုတ်တယ်မမမြတ်၊ သူ့အဖေကိုယ်တိုင် မှ ညှိခဲ့တဲ့ နာမည်လေးပေါ့"

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည် ။ သူမကိုယ်သူမ ‘မယ်’ဆိုပြီး သုံးနှုန်းပြောခဲ့တာ သူမနာမည်က ‘နတ်မိမယ်’မို့လို့ပေါ့။ မေမေပြောသလိုပါပဲ။ ခုလိုကျတော့လည်း နာမည်လေးက စိတ်ပျက်စရာမဟုတ်ဘဲ ချစ်စရာကောင်းသွားပါသည် ။

"သားလေး ဒီမှာ အန်တီနွယ်သမီးလေး နတ်မိမယ်တဲ့ ၊ သားနဲ့ ရွယ်တူပဲလေ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"ခုနက မယ်ဝင်တိုက်မိတဲ့ တစ်ယောက် မဟုတ်လား"

"ဝင်တိုက်မိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာကိုပြောတာလဲသမီး"

မေမေက နားမလည်နိုင်စွာ မေးသည် ။

"သားဂုတ်ပေါ်ကို အချို့ရည်တွေ မှောက်ကျသွားအောင် သူဝင်တိုက်ခဲ့တာလေ"

"ဪ ဒီလိုလား၊ ဒါဆို သားနဲ့ သမီးက ဆုံတောင်ဆုံပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီမြတ်၊ သမီးအပြင်ရောက်နေတုန်း မာမီကလှမ်းခေါ်တာနဲ့ အမြန်ပြန်ဝင်လာတုန်း သူနဲ့ ဝင်တိုက်မိတာပါ"

သွက်လက်ချိုသာသော အသံလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိတာတော့ အသေ

အချာပါပဲ။ သူမမျက်နှာလေးကလည်း ထိုအသံနှင့်လိုက်ဖက်စွာ ဖြစ်မည် ဆိုလျှင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော သွင်ပြင်ရှိမှာ ပါ။ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှ ကျွန်တော့်ဘာသာမှန်းပြီး ပုံဖော်ကြည့်လို့ ရသမျှကတော့ ဖြူဖြူနုနု ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။

ဒီနောက်မှာ တော့ မေမေမိတ်ဆွေတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှင့် မိတ်ဆက်စကားပြောနေရသောကြောင့် ထိုမိန်းကလေးကို ကျွန် တော်မေမေပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်သွားသည် ။ ကျွန်တော်မျက်စိမမြင်နိုင် ကြောင်း သိထားကြသော လူတချို့က ကရုဏာသက်သလို လေသံမျိုး လေးတွေဖြင့် ခွဲစိတ်နိုင်ဖို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် စမ်းသပ်သင့်ကြောင်း အကြံပေးကြသည် ။ တကယ်ဆို ဒီစကားမျိုးကတော့ မေမေထံကနေလည်း ကျွန်တော်မကြာခဏ ကြားနေကျပါ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဆင်မပြေနိုင်ရင်တောင် ကျန်တဲ့ ဘယ်နိုင်ငံကြီးမှာ မဆို သွားရောက်စစ်ဆေးကုသဖို့ မေမေအမြဲကြံစည်နေတတ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ချင်ဘူးဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် တင်းခံနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ အိမ်ထဲမှာ ပဲ အောင်းမနေသင့်ဘဲ လောကကြီးထဲကို ထွက်ကြည့်လေ့လာသင့်ကြောင်း အကြံပေးသူများ လည်း ရှိ၏။ လူဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီလိုနေရာမျိုးကိုရောက်မှ ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်ကြသော သတ္တဝါတွေမှန်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည် ။ အရာအားလုံးကို စိတ်ကုန်ညစ်ညူးစွာနှင့် အိမ်ထဲမှာ ပဲနေချင်သော ကျွန်တော့်စိတ်ကို သူတို့ ကိုယ်တိုင်မကြုံဖူးဘဲ ဘယ်တော့မှ ခံစားနားလည်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တာ။

"ကျွန်တော်ပြန်ချင်ပြီမေမေ၊ ခေါင်းတွေလည်း ကိုက်နေပြီ"

ကျွန်တော်တို့ သားအမိနားမှာ ခဏတာလောက်လေး အသံတွေတိတ်သွားတုန်း ကျွန်တော်တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်၏။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တကယ်ပင် မနေချင်တော့။ ကိုယ့်အခန်းလေးထဲပြန်ပြီး အေးအေးလူလူ အနားယူချင်ပြီ။

"ခေါင်းကိုက်တယ် ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် မေမေတို့ ပြန်ကြမယ်လေ"

"ဒီမှာ မေမေ့ဧည့်သည် တွေမှ မကုန်သေးတာ၊ သားတစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်လိုက်ပါမယ်"

"သား အဆင်ပြေပါ့မလား"

မေမေ့ရဲ့ စိတ်ပူပန်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေသောအသံကို ကျွန်တော်က အပြီးလေးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည် ။ တကယ်တမ်းက ကျွန်တော်ခေါင်းကိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ မေမေခွင့်မပြုမှာ စိုးလို့ တမင်ပိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ကိုဌေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုမေမေလည်း ဒေါ်မြင့်ဆီဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်၊ သားရေချိုးဖို့ ရေနွေးအဆင်သင့်စပ်ပေးထားရအောင်"

မေမေက ချက်ချင်းပင် အိမ်မှ အကူအဒေါ်ကြီးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာတော့မည့်အကြောင်း ပြောပြနေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုဌေးလည်း မေမေ့ကိုထားခဲ့ကာ ခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

"ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ပိတ်မိနေတယ် အစ်ကိုလေး"

"ရှောင်သွားလို့ မရဘူးလား"

"လမ်းကကျဉ်းတော့ မလွယ်ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း မင်းနည်းနည်းလောက် ဆင်းကြည့်ပေးပါလား၊ ကားပျက်နေတာနဲ့ တူတယ်"

မေမေ့ဒါရိုက်ဘာကိုဌေးက ကားမောင်းကျွမ်းကျင်ရုံမျှမက စက်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ လည်း နားလည်တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်သည်။ ။

"ဟာ အစ်ကိုလေး၊ ဒါအစ်ကိုလေးကို ဝင်တိုက်သွားတဲ့ ကောင်မလေးဗျ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာနဲ့ တူတယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ မင်းသွားကူညီပေးလိုက်ပါ၊ အဲဒါမေမေ့မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးလေးကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး"

ကိုဌေးထွက်သွားပြီး မကြာပါ။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်နား ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ ကိုဌေးခြေသံနောက်ကနေ ဒေါက်ဖိနပ်သံလေးတစ်ခု ကပ်ပါလာတာလည်း ကျွန်တော်ကြားနေရသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကောင်းမင်းမြတ်"

ချိုသာသောအသံလေးကို ကျွန်တော်ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတော့ ကိုဌေးကူညီပေးလိုက်လို့ သူမကားလေး ပြန်ကောင်းသွားသည့်ပုံပါပဲ။

"ဘက်ထရီကြိုးပြတ်နေတာပါ အစ်ကိုလေး၊ ထွေထွေထူးထူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး"

"ဪ ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်လို့ တော်သေးတာပေါ့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကပြင်ပေးတဲ့ လူရော ကိုကောင်းမင်းမြတ်ရောကို

မယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်"

"မလိုပါဘူး၊ မေမေမိတ်ဆွေရဲ့ သမီးဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန် ရှိပါတယ်"

"ဒါဆို မယ့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ စကားပြောချင်သေးပေမယ့် နောက်က ကားတွေထပ်ရောက်လာရင် အခြေအနေပိုဆိုးကုန်မှာ စိုးလို့ သွားတော့ မယ်နော်"

ကျွန်တော်ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို စကားပြောချင်သေးတယ်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူနဲ့ မှ စကား မပြောချင်ပါ။ ပြောစရာစကားလည်း မရှိ။ ခုလိုမျိုး ရေလိုက်ငါးလိုက်လုပ်ပြောနေရတာနဲ့ တင် လူကတော်တော်လေး စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပြီ။

ဒေါက်ဖိနပ်သံလေး တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတော့ ကိုဌေးလည်း ကားပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ ငြိမ့်ခနဲမောင်းထွက်လာသော ကားလေး ပေါ်မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း သံစဉ်လေးတစ်ခုကို ကိုဌေးဖွင့်ပေးထား ၏။ မေမေအကြိုက်က ကားမောင်းနေရင်းနှင့် သာယာသောသီချင်းသံ လေးတွေ နားထောင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကတော့ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဆူညံပေါက်ကွဲတတ်သော သံစဉ်များ ဖြင့်သာ ကားတစ်စီးနှင့် လျှောက် လိမ့်နေတတ်၏။ ခုတော့လည်း သူ့အတွက် သာယာငြိမ့်ညောင်းသော သီချင်းဖြစ်ဖြစ် ဆူညံပေါက်ကွဲတတ်သော သီချင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကွဲပြားတာမျိုးမရှိတော့ပါ။

"ကျွန်တော့်အထင်တစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်အစ်ကိုလေး"

သူ့အတွေးများ ထဲ မျောနေတုန်း ကိုဌေးဆီမှ စကားသံထွက်လာသ ည် ။

"ဘာလဲ ကိုဌေး"

"ခုနကမိန်းကလေးရဲ့ ကားဘက်ထရီကြိုးက လက်နဲ့ တမင်သက်သက် ဆွဲဖြတ်ခံထားရသလိုပဲ"

"မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

ကိုဌေးစကားက အဆန်းကြီးမို့ သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မဆိုလိုပါဘူးအစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်လည်း ဖြစ်မှာ ပါ"

"မင်းပဲပြောတော့ ဘက်ထရီကြိုးက လက်နဲ့ ဆွဲအဖြုတ်ခံထားရသလိုပဲဆို"

"ကျွန်တော်အဲဒီလို ထင်မြင်မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကားဘက်ထရီကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်စရာအကြောင်းရှိမှာ လဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား"

သူငြိမ်သက်သွားမိသည်။ ။ ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ။ ဘက်ထရီကြိုး ဆွဲဖြုတ်ခံထားရတယ်ဆိုတာလည်း ကိုဌေးရဲ့ အမြင်တစ်ခုပဲလေ။ ။ ဘယ်မိန်းကလေးကတော့ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကိုယ့်ကားကိုကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ပြီးပျက်အောင် လုပ်မှာ တဲ့ လဲ။

"ဆွဲဖြုတ်ထားတယ်လို့ ကိုဌေးအထင်မှားတာလည်း ဖြစ်မှာ ပါ၊ သူ့ဘာသာ တမင်သက်သက်လုပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီလိုပဲဖြစ်မှာ ပါ"

နှစ်ယောက်သားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွေးများ ထဲမှာ တော့ ထိုမိန်းကလေး ဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့၏။ မေမေ့မိတ်ဆွေရဲ့

သမီးအဖြစ် ရိုးရှင်းစွာတွေ့ဆုံခဲ့သော နတ်မိမယ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲ
ကို နစ်နစ်နဲနဲ ဝင်ရောက်လာမည့် မိန်းမတစ်ယောက်မှန်း ထိုအချိန်က
တော့ ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။

နှစ်ပတ်လည်အခမ်းအနားပွဲပြီးလို့ တစ်လကျော်သွားသည် ထိ ကျွန်
တော်အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ထပ်မထွက်ဘဲ နေမိပြန်သည် ။ ဒီနေ့ခြံထဲမှာ တ
စ်ယောက်တည်းထိုင်နေတုန်း အနားသို့မေမေရောက် လာပြီး

"သားအတွက် ဖိတ်စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ်"

"ဗျာ ကျွန်တော့်အတွက်ဟုတ်လား"

ဘယ်လိုပွဲမျိုးကိုတက်ဖို့ ဘယ်သူကများ ကျွန်တော့်ကိုဖိတ်စာပို့လိုက်
တာလဲ။ လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်ပြီးနေခဲ့တာ အချိန်အတို
င်းအတာတစ်ခုလောက် ကြာသွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဘယ်လိုလူကများ
ကျွန်တော့်ကိုတကူးတက ဖိတ်စာပို့တာလဲ။

"ဟုတ်တယ်သား၊ နွယ်သမီးလေးကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား"

"နတ်မိမယ်"

စဉ်းစားနေစရာတောင် မလိုလိုက်ပါဘဲ နာမည်လေးတစ်လုံးက ကျွ
န်တော့်နှုတ်ခမ်းဖျားများကနေ သူ့အလိုလိုထွက်ကျသွား၏။

"အင်း သားကမှတ်မိသားပဲ"

မေမေ့အသံက ကျေနပ်အားရစွာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး။

"သူက ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"သူ့ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေ၊ သားကိုလာစေချင်တယ်ဆိုပြီး တကူးတကဖိ

တ်စာပို့လိုက်တာ "

"ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ ခင်မင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ ဘာသဘောနဲ့ ဒီ လိုလုပ်တာလဲမေမေ "

"သူတစ်ယောက်တည်း သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ နွယ်ကလည်း မေမေတို့ ကို လာစေချင်တယ်လေ "

"ဒါဆိုလည်း မေမေပဲသွားလိုက်ပေါ့ "

သူပေါ့ပါးစွာပင် ပြောမိသည် ။ ဒါပေမဲ့ မေမေက သူ့ပခုံးလေးကို လာဖက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကိုမရမက မေမေနားချ တော့မယ်ဆိုတာလည်း သူသဘောပေါက်လိုက်၏။

"အဲဒီနေ့ညနေကို မေမေက တခြားရှယ်ဟာရှင်တွေနဲ့ ညစာစားပွဲရှိ နေတယ်၊ ပြီးတော့ပွဲကလည်း နတ်မိမယ်လေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲဆိုတော့ သား တို့ လူငယ်တွေပဲ ပိုလာမှာ လေ၊ မေမေ့အစား သားကပဲသွားပေးဖို့ မေ မေတောင်းဆိုချင်တယ် "

"ဒါဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မေမေသိရဲ့ သားနဲ့ "

"သား ဘယ်အချိန်ထိ ဒီလိုနေနေမှာ လဲ "

"သားစိတ်တွေပြေသွားတဲ့ အထိ "

"အဲဒါ ဘယ်အချိန်ထိလဲ သား "

"သားမသိဘူး "

မေမေ့ထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့လေးကြားရသည် ။ အဲဒီရယ်သံကို ကျွန် တော်နားလည်ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာနိုင်မယ့် အချိန်တစ်ခု ကို ကျွန်တော်စောင့်နေပါတယ်လို့ မေမေဆိုလိုချင်နေတာ။

"သားက စိတ်ပြေသွားတဲ့ အချိန်ထိလို့ ပြောနေပေမယ့် အဲဒီလိုစိတ်ပြေသွားအောင်လို့ သားဘက်က ဘာတွေများကြိုးစားခဲ့လဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီဘဝကနေ လွတ်မြောက်အောင် သားကြိုးစားသင့်တာ၊ သားအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် အရာတွေကို မေမေစီစဉ်ပေးနိုင်တယ်၊ သားသာငြင်းဆန်မနေဘူးဆိုရင် မေမေသိပ်ဝမ်းသာမိမှာပဲ"

ကျွန်တော့်မှာ ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးမရှိ။

"အရင်လိုမျိုး တက်တက်ကြွကြွ ပြန်မနေနိုင်သေးဘူးဆိုရင်တောင် ဖြည်းဖြည်းချင်းစိတော့ ရှေ့ဆက်တိုးစေချင်မိတယ်၊ ပြီးတော့ သားဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးမယ့်လူမျိုး ဒီထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး"

"ဘယ်အထင်သေးမလဲ မေမေ၊ ကျွန်တော်က သာမန်ကောင်းမင်းမြတ်မှ မဟုတ်တာ၊ မေမေ့သား ကောင်းမင်းမြတ်လေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေတဲ့ ဒေါ်မြတ်မြတ်မွန်ရဲ့ သားလေ၊ နှစ်ဖက်မိဘဘိုးဘွားတွေ အစဉ်အဆက်ချမ်းသာလာတဲ့ မျိုးရိုးလေ၊ အဲဒီကောင်းမင်းမြတ်ကို ဘယ်သူကမှ အထင်သေးပြီး မဆက်ဆံရဲတာ သားနားလည်ပါတယ်"

"သား ဘာပြောချင်နေတာလဲ"

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ မထိန်းထားနိုင်ဘဲ ပြောမိသွားလျှင် မေမေကအံ့ဩတကြီးမေးလာသည် ။ ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်တွေ အရင်လိုပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျချင်စရာများကိုသာ ရွေးချယ်တွေးမိနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေခဲ့တာ။

"သားကမေမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပဲလေ၊ သားကသာမန်လူတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီအတွက်လည်း သားစိ

တံပူစရာမလိုဘူး"

"မသိဘူး မေမေ၊ သားစိတ်ညစ်တယ်၊ အသက်ဆက်မရှင်ချင်တော့ ဘူးလို့ ခဏခဏတွေးမိတယ်"

"သားဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဲဒီလိုမှားယွင်းတဲ့ အတွေးတွေ သား ဆီမှာ ဆက်ရှိနေတုန်းပဲလား"

"မေမေရှိနေခဲ့တဲ့ အတွက် သားဒီလိုတွေ ထပ်မလုပ်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားပေမယ့် တစ်ခါတလေ ဒီအမှောင်ထဲကနေ သားထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားချင်တယ်၊ သားသေသွားခဲ့ရင် အလင်း ရောင်တွေကို ပြန်မြင်ရမှာ လားလို့ ရူးရူးမိုက်မိုက်တွေ တွေးမိနေတယ်"

မေမေ့ထံမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့လေး ကြားရသည် ။ ကျွန်တော်မရိပ်မိအောင် ကြိတ်ပြီးမျက်ရည်ကျနေတာပဲဖြစ်ရမည်။

"အမြင်အာရုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အာရုံကြောတွေအားလုံး ပျက်စီးသွားခဲ့ တာ မေမေ"

"ဟင့်အင်း တစ်နည်းနည်းတော့ရှိမှာ ပါ၊ မေမေယုံတယ်"

သက်ပြင်းလေးချရုံကလွဲလို့ ကျွန်တော်မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

"မေမေ့ကို လိုက်လျောမယ်မဟုတ်လား သား"

"ဘာကိုလဲ မေမေ"

"လာမယ့်စနေနေ့မှာ နတ်မိမယ်လေးရဲ့ မွေးနေ့ကို သားသွားပေးဖို့ လေ"

"သား"

"ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့သား၊ မကြာခင်မှာ သားမျက်လုံးတွေ အလင်း ရောင်ကို ပြန်မြင်ခွင့်ရစေရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ခုတည်းက အားလုံးကိုပြန်ပြီး ကျင့်သားရအောင်လုပ်ထားပါ၊ ဒါမေမေအလိုချင်ဆုံးပဲ"

"မေမေရယ်"

ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်ထားသော မေမေ့လက်များအား ကျွန်တော်အုပ်မိုးကိုင်ကာ ထွေးဆုပ်ထားလိုက်၏။ တကယ်ဆိုရင် ပထမအကြိမ်တုန်းက မျက်လုံးအစားထိုးဖို့ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ပိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်တွေ ပိုမိုကျဆင်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။ တခြားဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ထပ်မံကြိုးစားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ်တွေ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ လောကကြီးထဲကနေ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်လာတာတွေ၊ အားလုံးကို အရှုံးပေးချင်လာတာတွေ။ ငယ်ငယ်တည်းက လိုတိုင်းတရခဲ့သော ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ရိုက်ခတ်မှုကတော့ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ကို အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့၏။ ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ ထိုးနှက်ချက်က ကျွန်တော့်အတွက် ရှေ့ဆက်မရပ်တည်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစေခဲ့တာ။

"သွားပေးမယ်မဟုတ်လား သား"

သူ့စိတ်မပါလက်မပါစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည် ။ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သော ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနှင့်ပါ။